

gemytlige, adspredte eller prægede af den skuespilleragtige Selvoptagethed, som Folkemøderne fremavlede — og forhandle om Syndsforladelsen eller Bønhørelsen med en velstoppet Pibe i Munden; naar han hørte dem overbyde hinanden i Billighedsfølelse og frejdig Imødekommen af Tidens Fordringer om en Religion til nedsat Pris, saa forstod han baade det Navn „Grossererne“, som Pastor Fjaltring havde heftet paa dem, og dennes Betegnelse af et saadant lyrisk bevæget Stemningsliv som en „ferniserst Materialisme“.

Ogsaa paa Svigerfaderens Karakter havde han faaet mere og mere at udsætte. Særlig var hans Kritik af den bleven vakt, efter at han ved et Tilfælde havde faaet Rede paa hint besynderlige Forhold til den gamle Bedstefader, som allerede Forvalteren paa Kærsholm i sin Tid havde omtalt for ham. Den Gamle boede ganske rigtig under kummerlige Forhold et Sted paa Fyen, og naar Sønnen havde lukket sit Hus for ham, var Grunden den, at han engang som en allerede ældre Mand havde forsyndet sig mod det sjette Bud og faaet et Barn med sin Tjenestepige. Pastor Blomberg, der viste saa stor Fordragelighed i alle religiøse Spørgsmaal, forstod til Gengæld ikke Spøg, naar det galdt Moralen. I Lighed med adskillige af sine Kaldsbrødre tog han i det hele paa Sædernes Omraade Oprejsning for, hvad Kirken i den senere Tid nødtvungent havde maattet ofre til Fornuften. Tilmed havde Per en lille Mistanke om, at Svigerfaderen i Grunden var ganske glad ved at have faaet dette Paaskud til at holde sig den besværlige, nu næsten blinde Olding fra Livet. Der havde nok aldrig bestaaet noget særlig hjerteligt Forhold mellem Fader og Søn, og Offervilligheden hos Pastor Blomberg